

REFORMOVANÝ KATECHISMUS

(od JANA KARAFIÁTA, v bodě 4. odpověď dle Heidelbergský katechismus)

V PRAZE 1910.

Nákladem Jana Karafiáta na Král. Vinohradech

Tiskem V. Neuberta na Smíchově

1. *Co pak jest tvým jedinkým potěšením v životě i v smrti?*

Mým jedinkým potěšením v životě i v smrti jest to, že nejsem sám *a)* svůj, nýbrž že jsem svého věrného spasitele Ježíše Krista, jenž mne svou drahou *b)* krví ze všech mých hříchů vykoupil, a tak mne sobě ostříhá, že bez vůle Otce mého nebeského ani vlásek *c)* s hlavy spadnutí mi nemůže, ano mně vše, děj se co děj, ke spasení *d)* sloužití musí. Protož mne svým svatým Duchem ujišťuje, že mne jednou k sobě pojme; zatím pak ve mně den ode dne upřímnější žádost vzbuzuje, *e)* abych již ostatní čas svého života jemu ke cti trávil. *a)* Řím. 14, 7. 8. *b)* 1 Pet. 1, 18. 19. - 1 Jan 1, 7. *c)* Mat. 10, 30. *d)* Řím. 8, 28. *e)* 1 Kor. 6, 19. 20.

2. *Jak paks došel tohoto svého jedinkého potěšení?*

Tohoto svého jedinkého potěšení došel jsem tak, že mi Duch svatý ukázal, a ještě ukazuje: 1. jak veliký jest můj hřích, 2. jak jsem z něho vykoupen, a 3. jak mám za to Pánu Bohu vděčnost prokazovat.

I. O hřichu.

3. *Jak pak ti Duch svatý ukazuje hřích?*

Skrze zákon. Řím. 3, 20.

4. *Jak pak zní ten zákon?*

I řekl mu Ježíš: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své. To jest první a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci.” Mat 22, 37-40. - Luk 10, 27.

5. *Můžeš-li pak to zachovávat?*

Ach, nikoli. Naopak, shledávám ve svém srdci nenávisť proti Pánu Bohu i proti bližnímu. Jak. 2, 10. - Řím. 7, 14. 18; 3, 12. - Žalm 52, 5. - 1 Jan 1, 8.

6. *Což pak jsou ta Boží přikázání tak těžká?*

Přikázání Boží nejsou těžká, nýbrž lehká, ale já jsem tak zlý a převrácený. 1 Jan 5, 3.

7. Kde pak se vzala ta tvá převrácenost?

Z neposlušnosti a pádu prvních našich rodičů Adama a Evy v ráji.

8. Což pak jest tobě co do toho, když Adam byl neposlušný?

Ovšem. Adam jest kořen všech nás, když se pak kořen svrhne, jest svrhlá i každá ratolestka, jenž jsme my.

9. A tak už člověk nic dobrého nedokáže?

Ach, pranic, leda když se znovu zrodí. Jer. 4, 22 b. - Jan 3, 7.

10. Což tedy není nikdo neomylný?

Z lidí nikdo, nebo všickni jsme hříšníci, hřích pak jest veliký a zlý omyl. Jak. 3, 2; Kaz. 7, 20.

11. Bude-li tedy přece kdo spasen?

Sám ze sebe nikdo. Mat. 19, 25. 26.

12. Což pak není Pán Bůh milosrdný?

Pán Bůh jest milosrdný, ale on jest také spravedlivý. Řím. 2, 6; 6, 23.

II. O vykoupení.

13. Kdo pak tě z tvých hříchů vykoupil?

Můj milý pán a spasitel Ježíš Kristus.

14. Což pak by tě nemohli vykoupit lidé, kteří jsou hodnější než ty?

Nemohli. Nebo i ten nejhodnější jest tak převrácený jako já, a nemůže ani sám sebe vykoupit. Žalm 49, 8. 9. - Mat. 16, 26.

15. Jak pak tě Pán Ježíš vykoupil?

On vzal všecky mé hříchy na sebe, jako by je sám byl učinil, a všecken trest za mne vytrpěl. Jan 1, 29. - 2 Kor. 5, 21. - 1 Tim. 2, 5. 6.

16. Jest to tobě co platné, když on trpěl?

To jest mně tak platné, jako bych já sám to byl trpěl, protože v něho srdečně věřím. Jan 3, 16. - Efez. 3, 17.

17. Co pak to jest srdečná víra?

Srdečná víra jest plná jistota, že pro Ježíše Krista jsou i mně všechny mé hříchy odpuštěny, a že jsem u Pána Boha zas v milosti. Efez. 2, 8. 9. - Sk. ap. 16, 31. - Řím. 3, 28; 8, 16.

18. A to jest všecko, co věříš?

To jest jádro a základ všeho. Při tom pak věřím všecko, co jest psáno v písmích Starého i Nového Zákona, také i to, což jest obsaženo ve vyznání víry, jenž takto zní:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

19. A tak ti Pán Bůh za tu tvou víru hříchy odpouští?

Pán Bůh mně neodpouští hříchů za mou víru, ale z pouhé milosti pro Ježíše Krista, v něhož já srdečně věřím.

20. Kde pak bereš takovou víru?

Duch svatý ji působí v mém srdci skrze kázání slova Božího, a utvrzuje ji užíváním svátostí. Efez. 2, 8. 9. - Řím. 10, 17.

21. Kolik pak jest svátostí?

Dvě, křest svatý a svatá večeře Páně.

22. Proč pak jen dvě?

Protože Pán Ježíš jen dvě ustanovil. Mar. 16, 15. 16. - 1 Kor. 11, 23-25.

23. Které pak jest viditelné znamení při křtu svatém?

Voda, kterouž křtěni býváme ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

24. Co pak to znamená?

To znamená, že jako se vodou smývá špina s těla našeho, tak bývá krví Kristovou ode všech hříchů očištěn každý, kdo v Pána Ježíše věří a se pokřtí. Řím. 6, 3. - 1 Jan 1, 7 b.

25. Mají-li pak i nemluvňátka křtěna býti?

Ovšem mají i nemluvňátka věřících rodičů křtěna býti, poněvadž jsou spolu se svými rodiči přijata na milost. Řím. 11, 16. - Sk. ap. 2, 39.

26. Smějí-li pak nemluvnátka takovým rodičům křtěna býti, kteříž od bezbožného svého života upustit nechtějí?

Nesmějí. 1 Kor. 10, 22.

27. Které pak jest viditelné znamení při večeři Páně?

Chléb, kterýž jíme, a víno, kteréž pijeme, na památku smrti Pána Ježíše.

28. Co pak to znamená?

To znamená, že jakož se chléb láme a víno vylévá, tak bylo tělo Kristovo pro nás na kříži lámáno a krev jeho pro nás vylita, - a že jakož nás pokrm a nápoj sytí k životu časnému, tak nás Pán Ježíš svou milostí sytí k životu věčnému. Jan 6, 35. - 1 Kor. 10, 16.

29. Proměňuje se chléb ve skutečné tělo a víno ve skutečnou krev Páně?

Neproměňuje, nýbrž chléb zůstává chlebem a víno vínem, právě tak jako při křtu svatém voda zůstává vodou. 1 Kor. 10, 17 b; 11, 27.

30. Jest večeře Páně pro všechny lidi pod obojí ustanovena anebo jen pro "kněží"?

Večeře Páně jest pro všechny lidi pod obojí ustanovena. Mat. 26, 27.

31. Smějí-li pak k večeři Páně připuštění býti ti, kdož od bezbožného svého života upustit nechtějí?

Nesmějí, a kde se přece vědomě připouštějí, tam není církve Páně. 1 Kor. 10, 21. 22; 11, 27. - Mat. 7, 6. - 2 Tes. 3, 6. 15. - 1 Kor. 5, 11. - Tit. 3, 10. - Mat. 18, 15-17. - 1 Tes. 5, 11. - 3 Mojž. 19, 17. - Mat. 5, 23. 24.

32. Co pak to jest církev?

To jsou ti vykoupení Boží, kdekoliv po všem světě, kteříž si slova Božího nade všechno váží, a svátostmi si tak posluhují, jak to Pán Ježíš přikázal. 1 Pet. 2, 5. - Efez. 5, 27. - Pís. Gal. 4, 7.

33. Když se však v církvi přece něco nesrovnává se slovem Božím, kdo pak má právo se ozvat?

K tomu má právo i povinnost každý, kdož se Pána Boha více bojí než lidí. Sk. ap. 5, 29. 4, 20. - Žalm 116, 10. - Mich. 3, 8.

III. O vděčnosti.

34. Když jsi tedy pouhou milostí spasen, nuž pak můžeš dělat, co chceš?

Nemohu. To by nebyla vděčnost. 5 Mojž. 12, 8. - Řím. 8, 14. - 2 Kor. 5, 17; 6, 1. - Efez. 4, 30.

35. *Co pak to jest vděčnost?*

Vděčnost je upřímná radost z toho, že Pán Ježíš i mne vykoupil, a úsilná žádost, abych ho za to z celého srdce miloval a stůj co stůj poslouchal. 1 Kor. 6, 20. - Mat. 5, 16. - Jan 15, 8.

36. *Nač jsou tedy ty tvé dobré skutky?*

Ne na to, abych se za ně dostal do nebe, - tam se dostanu z milosti, - ale na to jsou dobré skutky, aby Pán Bůh jimi byl oslaven, a lidé, vidouce je při mně, aby byli Pánu Ježíši získáni. Mat. 5, 16. - Jan 15, 8. - 1 Pet. 3, 1. 2.

37. *Které pak skutky jsou dobré?*

Ne ty, které si lidé vymysleli, - byť byly sebe slavnější a oblíbenější, - nýbrž ty, které Pán Bůh v desateru přikázal, a které člověk koná z upřímné poslušnosti Pánu Bohu ke cti. Gal. 5, 22. - Kol. 2, 20. - Mar. 7, 9. - Mat. 15, 8. 9.

38. *Jsou-li již tedy všechny tvé skutky dobré skutky?*

Ach, nejsou, což každodenně na modlitbách s lítostí vyznávám, a docházím pro Ježíše Krista vždy nového odpuštění. 1 Jan 1, 7. 8. - Jak. 3, 2.

39. *Jak pak se modlíš?*

Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim vinníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen. Mat. 7, 7. 8. - Jan 16, 23b. - 1 Tes. 5, 17. - Mar. 11, 25.

40. *A jinak se nemodlíš?*

Modlívám se i jinak, tak, jak mně to Duch svatý v srdce i v ústa klade. Jan 4, 24. - Řím. 8, 26.

41. *Proč pak se nemodlíš k panně Marii, k svatým a k andělům?*

Protože to Pán Bůh zakázal. Mat. 4, 10. - Zjev. 19, 10. - Izai. 63, 16.

42. *Kdy pak bude konec světa?*

Až bude evangelium kázáno po všem světě, k čemuž i já i každý věřící jest povinen se přičinit. Mar. 16, 15. - Mat. 24, 14.

43. *Kdo pak má právo kázat?*

Každý, koho Duch svatý k tomu ponouká, - jen aby se to dalo slušně a řádně. Sk. ap. 1, 8. - 1 Tes. 5, 11. - 1 Kor. 14, 10.